

Τα λογικά, τα παράλογα και ένα δίχρονο μούλικο

Όταν ο εργαζόμενος αυτής της χώρας,

είτε είναι μισθωτός εργάτης,

αυτοαπασχολούμενος, ή μικρός αγρότης

φορολογείται

ώστε να μπορεί να πληρώνεται ένας αστυνομικός,

για να φυλάει ένα κάδο απορριμμάτων,

έξω από ένα σουπερμάρκετ,

στον οποίο κάδο πετιούνται τα ληγμένα τρόφιμα που δεν μπόρεσαν να πουληθούν,

επειδή αυτός ο εργαζόμενος δεν έχει λεφτά για να αγοράσει αυτά τα τρόφιμα

και ο αστυνομικός φυλάει τον κάδο

επειδή ο εργαζόμενος σκοπεύει να λεηλατήσει τον κάδο με τα ληγμένα τρόφιμα

για να ταΐσει την οικογένεια του...

Και όταν η φύλαξη του κάδου

δεν γίνεται κατά βάση για την προστασία της υγείας του εργαζόμενου

από την κατανάλωση ληγμένων τροφίμων,

που έχουν περάσει λίγο κι από ένα κάδο,

αλλά για να μην πέσει κι άλλο η ζήτηση για το σούπερ μάρκετ...

Τότε δικαιούται κανείς να μιλάει για σάπισμα όχι μόνο των τροφίμων,

αλλά του οικονομικού συστήματος που τα παράγει και τα διανέμει...

Όταν την ίδια στιγμή αυξάνονται οι άδειες κατοικίες

επειδή οι ενοικιαστές ή οι ιδιοκτήτες με δάνειο,

ή ακόμα και οι ιδιοκτήτες χωρίς δάνειο αλλά χωρίς άλλους πόρους,

δεν έχουν να πληρώσουν για το σπίτι ή για τη γενικότερη συντήρησή τους

και, την ίδια στιγμή, σαν αποτέλεσμα της παραπάνω αδυναμίας,

οι άστεγοι αυξάνονται,

πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχαν κι από πριν,

όπως από πριν υπήρχαν και άδειες κατοικίες,

– όταν λοιπόν συμβαίνει να γεμίζουν οι δρόμοι με άστεγους επειδή μένουν άδειες κατοικίες...

τότε ξεπροβάλει ο παραλογισμός της ατομικής ιδιοκτησίας με πολύ χοντροκομμένο τρόπο

τόσο στον ίδιο τον άστεγο

για προφανείς λόγους,

όσο και στον ιδιοκτήτη της κατοικίας

για τον οποίον πλέον η κατοικία είναι μια καθαρή επιβάρυνση χωρίς έσοδα.

Όταν τα καταστήματα αναγκάζονται να κλείσουν

και ολόκληροι εμπορικοί δρόμοι ερημώνουν,

την ίδια ώρα που οι εργαζόμενοι αδυνατούν να καλύψουν τις ανάγκες τους,

σε όλες εκείνες τις κατηγορίες στις οποίες απευθύνονται αυτά τα καταστήματα με το εμπόρευσμά τους...

το οποίο εμπόρευμα, όταν το κατάστημα πτωχεύει, εκποιείται για ένα κομμάτι ψωμί

από τους μεγαλέμπορους και τους κατασκευαστές,

οι οποίοι το στοιβάζουν σε ένα άλλο κατάστημα

που δεν έχει ακόμα την μοίρα του προηγούμενου...

τότε πείθεται και ο κοσμοπολίτης μικροεμποράκος

ότι το σύστημα διανομής που βασίζεται στην εμπορευματική παραγωγή δεν μπορεί να είναι αποδοτικό για όλους,

δεν μπορεί να παντρέψει την ζήτηση με την προσφορά,

και ν' αφήσει κι ένα κέρδος για τον κουμπάρο.

Η',

πράγμα που είναι το ίδιο για τον εμποράκο μας,

δεν μπορεί να είναι αυτός κουμπάρος σε τέτοιο γάμο.

Η κρίση φέρνει στην επιφάνεια όλες αυτές τις πτυχές παραλογισμού του καπιταλισμού

που υπάρχουν πάντα,

αλλά χάνονται μέσα στην περιπτωσιολογία
και τους εκκωφαντικούς ήχους που κάνουν οι φελλοί από χιλιάδες σαμπάνιες
όταν οι αστοί γιορτάζουν αγαπημένοι την περίοδο της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Τότε που οι εργαζόμενοι βλέπουν τα αντιφεγγίσματα από τις επαύλεις
και κρυφοχαίρονται και καμαρώνουν
γιατί κάπου εκεί πίσω από τις κουρτίνες είναι και το δικό τους αφεντικό.

Και όλοι οι μικρέμποροι κρυφοχαίρονται δυο φορές
γιατί μπορεί να τους καλέσουν κι αυτούς σ' ένα τέτοιο γλέντι
– τουλάχιστον έτσι είχε αφήσει να εννοηθεί κάποιος τηλεοπτικός γνώστης των
πραγμάτων.

Τώρα που τα πανηγύρια έχουν τελειώσει
και μόνο κραυγές ακούγονται πίσω από τις ίδιες κουρτίνες,
όταν οι αστοί τρώνε και από ένα παιδί τους,
οι εργαζόμενοι καλούνται να λουφάξουν με φόβο.

Ξαφνικά, όλα όσα βίωναν αρκετοί πριν,
μία εδώ και μία εκεί,
με μια λέξη: η ανασφάλεια,
τώρα έχει γενικευτεί και τους αφορά όλους.

Το πρόβλημα φαίνεται να είναι δύο ετών και να έχει ξεπεταχτεί για τα καλά:
περπατάει,
μιλάει σχεδόν πεντακάθαρα
και άμα το χάσεις από τα μάτια σου θα σου κάνει το σπίτι καλοκαιρινό.

Μετά από όλ' αυτά, ο υπέρτατος παραλογισμός είναι ο εξής:

Έχεις ένα δίχρονο πρόβλημα μέσα στο σπίτι σου
το οποίο δεν το έκανες εσύ,
αλλά σε καλούν οι περισσότεροι να το αναγνωρίσεις για δικό σου το μπάσταρδο,
άλλοι λέγοντας ότι το έκανες εσύ και
είτε δεν το θυμάσαι,

είτε δεν θες να το παραδεχτείς,
άλλοι λέγοντας ότι,
παρόλο που δεν είναι δικό σου,
πρόβλημα είναι,
δεν είναι σωστό να το πετάξεις στο δρόμο
«κάποιος πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες γι' αυτό»
ενώ εσύ ξέρεις ότι δικό σου δεν είναι
και ούτε έχεις,
ούτε θέλεις να αποκτήσεις
ευθύνες γι' αυτό
και, κατά βάθος, πολύ ανησυχείς για το πώς θα συμπεριφέρεται σε λίγα χρόνια...

Κι αυτοί

που σε καλούν να το αναγνωρίσεις το πρόβλημα για δικό σου
είναι τόσο οι ίδιοι
που ήταν στη διαχείριση εδώ και 30-40 χρόνια
(ΠΑΣΟΚ-ΝΔ official),
όσο και οι διάφοροι που αντέδρασαν
με αυτούς που ήταν στη διαχείριση
όταν το πρόβλημα άρχισε να λέει τις πρώτες του κουβέντες
(«αίμα» νομίζω ήταν η πρώτη λέξη)
και διαχώρισαν τη θέση τους
(ΠΑΣΟΚ-ΝΔ unofficial: Καμμένος, ΛΑΟΣ, Ντόρα, Μάνος, Λούκα),
ανεξάρτητα αν σε αυτή την μεταγραφική περίοδο έχουν διαλέξει όλοι σύλλογο ή
όχι...

«Δικό σου είναι»,

σου φωνάζουν και οι 14 συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ
(προστίθεται εδώ σαν 14^η συνιστώσα το παλιό καλό ΠΑΣΟΚ,
αυτό που ποτέ δεν πέταξε το ζιβάνγκο, όσο και αν το έφαγε ο σκόρος),

η πρώην 3^η φράξια του ΣΥΝ που έγινε ΔΗΜΑΡ

γιατί ο ΣΥΝ δεν έκανε παρέα με το ΠΑΣΟΚ,

ενώ τώρα τσακώνονται για το ποιος κάνει πιο πολύ παρέα με το ΠΑΣΟΚ,

οι Οικολόγοι σε διάφορα χρώματα

(ο Καζάκης πήρε τον Παπαθεμελή και πήγαν στο ΣΥΡΙΖΑ;

Δεν έχω ακούσει Γεωργίου και δεν έχω δει πρωινά,

αλλά σε όλους θα λείψει εκείνο το βροντερό ΟΧΙ,

και κυρίως σ' αυτούς που το ψήφισαν)

μέχρι και οι πεμπτοφαλαγγίτες της ΧΑ

που τους θυμάσαι σ' εκείνο το γλέντι να οργώνουν το γκαζόν πάνω κάτω,

μην τυχόν και πλησιάσει κανένας πιο κοντά στις κουρτίνες,

οι μπράβοι της νύχτας και οι χούλιγκαν των γηπέδων

σου ψιθυρίζουν:

«να φύγουν οι ξένοι, να την κουβαλήσεις μόνος σου την κρίση...»

Κι ενώ, συμβαίνουν όλ' αυτά,

έχεις το ΚΚΕ να σου έχει βάλει μια ντουντούκα μέσα στο αυτί,

μπας κι ακούσεις,

εφόσον το ακουστικό σου έχει χαλάσει

και το ταμείο σου εγκρίνει αντικατάσταση σε 20 χρόνια,

και σου φωνάζει από την άλλη μεριά της ντουντούκας ότι το πρόβλημα θα μεγαλώσει,

θα σου καταργήσει το σχολείο,

θα σου κλείσει τα νοσοκομεία

και μπορεί να σου μπήξει και κανένα χρυσαυγίτικο μαχαίρι εκεί που θα κοιμάσαι...

Και σου θυμίζει το ΚΚΕ

ποιανού παιδί είναι το πρόβλημα

και ότι όταν έγινε η σύλληψη,

τότε με τα χρυσά κουτάλια,

πίσω από εκείνες τις κουρτίνες
με το θόρυβο από τους χιλιάδες φελλούς από σαμπάνιες,
ήσουν εκεί και κρυφοκοίταγες τα αντιφεγγίσματα
και μάλιστα,

λίγους μήνες μετά
άκουσες και το πρώτο του κλάμα μέσα στο χώρο εργασίας,
όταν σου ανακοινώθηκε το πρώτο πάγωμα μισθού
ή η (όχι πρώτη) ελαστικοποίηση ωραρίου,
και κατά βάθος ξέρεις κι από μόνος σου ποιανού παιδί είναι το πρόβλημα...

(ταράμ... ο παραλογισμός κορυφώνεται!!!!)

όταν λοιπόν έχεις βρεθεί με ένα τερατάκι μέσα στο σπίτι σου,
που σου το έχει βάλει το σύστημα σχέσεων του καπιταλισμού,
ευρωενωσιακού και ντόπιου,
το οποίο σπίτι μπορεί να χάσεις,

αλλά και στο χαρτόκουτο θα το κουβαλάς το τσογλάνι,
κι ενώ έχεις αρχίσει να σκέφτεσαι αν θα περιμένεις να το δεις φαντάρο να σε τουφεκάζει,
και σε έχει πείσει μάλιστα ότι είναι πιο ρεαλιστικό να αυτοκτονήσεις

(πολιτικά ή και κυριολεκτικά),

είναι πιο ρεαλιστικό δηλαδή να περάσει από το μυαλό σου μια σφαίρα
παρά η ιδέα να το στείλεις το πρόβλημα από κει που 'ρθε...

(ταράμ... ταράμ... θύτης και θύμα έχουν μπλεχτεί – πώς το μαρτύριο θα λυθεί;)

Όταν λοιπόν έχουν έτσι τα πράγματα, εσύ τι ζητάς;;;;;

Να κυβερνηθείς!!!!!!!!!!

Να δέσεις τη μοίρα σου με αυτούς που σ' έφτασαν εδώ

και να μεγαλώσεις όχι μόνο αυτό,

αλλά και όσα άλλα μπάσταρδα σε φορτώσουν:

πόλεμο

ξενοφοβία

και ξενιτιά.

Η λύση του προβλήματος είναι απλή,

αλλά δύσκολη,

εφαρμόζεται μεμιάς,

αλλά κατασταλάζει αργά και βασανιστικά,

την ξέρεις από τώρα,

αλλά θα κάνεις χρόνια να τη συνειδητοποιήσεις:

Στείλε το μούλικο

– την κρίση,

στους γονείς του

– τους αστούς

κι όλη την οικογένεια

σύσσωμη στη θάλασσα τιμεντωμένη

σαν το τελευταίο απόβλητο που θα λερώνει τον υδροφόρο μας ορίζοντα.

Στήριξε το κόμμα σου,

αυτό που σου φωνάζει

και αυτήν την ώρα

με την ντουντούκα μέσα στ' αυτί,

μπας και σε ξυπνήσει από το λήθαργο

ή σε βοηθήσει να διώξεις το φόβο

– στήριξε ΚΚΕ χωρίς δεύτερη σκέψη,

χωρίς τύψεις:

είναι το πρώτο λογικό βήμα μιας ολόκληρης αλληλουχίας

προς την μέρα που θ' αρχίσει να γράφεται η ιστορία.

Γιώργος Λαμπρινίδης

Ιούνης 2012